

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 176/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti RB GAMAT, s. r. o., Legionárska 5, Trenčín, a [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní sp. zn. 3 C 88/2008 a jeho rozsudkom č. k. 3 C 88/2008-360 z 26. októbra 2011, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní sp. zn. 17 Co 24/2012 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 24/2012-388 zo 6. marca 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 Cdo 198/2014 a jeho uznesením z 24. júna 2015 v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti RB GAMAT, s. r. o., a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. októbra 2015 doručená sťažnosť spoločnosti RB GAMAT, s. r. o., Legionárska 5, Trenčín (ďalej len „sťažovateľ“), a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“; spolu ďalej aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 3 C 88/2008 a jeho rozsudkom č. k. 3 C 88/2008-360 z 26. októbra 2011, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 17 Co 24/2012 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 24/2012-388 zo 6. marca 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 4 Cdo 198/2014 a jeho uznesením z 24. júna 2015 v tomto konaní.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vystupovali ako navrhovatelia v 1. rade a 2. rade v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 88/2008, ktorého predmetom bolo určenie výšky nájomného a zaplatenie nájomného. Odporcom bolo [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“). Podstatou sporu bol nesúhlas sťažovateľov s výškou nájomného, ktoré im odporca za nájom pozemkov platil. Požadovali platenie „*obvyklého nájmu v danom mieste a čase*“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 3 C 88/2008-288 z 24. marca 2010 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť sťažovateľovi nájomné v sume 4 401,39 € za obdobie od 28. októbra 2002 do 21. decembra 2008 a sťažovateľke nájomné v sume 2 961 € za obdobie

od 1. januára 2005 do 31. decembra 2008. O odvolaní odporcu krajský súd rozhodol tak, že uznesením č. k. 17 Co 126/2010-303 z 28. februára 2011 rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd potom rozsudkom č. k. 3 C 88/2008-360 z 26. októbra 2011 žalobu sťažovateľov zamietol a uložil im povinnosť náhrady trov konania odporcu. Podľa názoru okresného súdu skúmané nájomné zmluvy boli uzavreté platne a po skutkovej stránke bolo nepochybné, že odporca ako nájomca platil dohodnuté nájomné. Poukázal na zákon č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nájme pozemkov“), ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004, teda v čase trvania posudzovaných nájomných vzťahov. Zdôraznil, že sťažovatelia *„v konaní potvrdili, že neurobili žiadny úkon smerujúci k vypovedaniu tohto vzťahu a ani nepožiadali rok pred uplynutím času, na ktorý bol nájom dohodnutý, o vrátenie prenajatého pozemku“*. Preto *„v súlade s § 12 zák. č. 504/2003 Z. z., súd dospel k záveru, že nájomný vzťah ďalej trvá, nakoľko došlo k jeho obnoveniu na určitý čas ex lege v súlade s § 8 citovaného zákona (v tomto prípade n 7 rokov, t. j. na dobu pôvodne zmluvne dojednanú). Je potom nepochybné, že odporca bol povinný za dobu trvania zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania uhrádzať navrhovateľom zmluvne dojednané nájomné.“*

Na základe odvolania sťažovateľov i odporcu krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co 24/2012-388 zo 6. marca 2013 rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a v zostávajúcej časti prvostupňový rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd sa v merite stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu.

Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom namietali nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Najvyšší súd uznesením z 24. júna 2015 v konaní sp. zn. 4 Cdo 198/2014 dovolanie sťažovateľov odmietol. Dospel k záveru, že nie je prípustné vzhľadom na to, že nesprávne

právne posúdenie veci tvrdené sťažovateľmi ako dovolateľmi je len spôsobilým dôvodom prípustného dovolania. Žiadnu z väd podľa § 237 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) dovolací súd nezistil.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovatelia najprv obhajujú včasnosť podania ich sťažnosti. K veci samej uvádzajú, že *„nepopierajú existenciu samotných nájomných zmlúv, avšak je nevyhnutné poukázať na fakt, že súd sa v tejto súvislosti vôbec nezaoberal otázkou prípadnej čiastočnej neplatnosti nájomných zmlúv, a to v časti, kde predmetom prenájmu bola časť pozemkov, a to zastavané plochy na parcele č. 270/2, kde jednoznačne nejde o poľnohospodársku pôdu v zmysle ust. § 1 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z.“*. Právny záver okresného súdu o potrebe aplikácie ustanovení zákona o nájme pozemkov na prejednávajúcu kauzu je preto *„... nutné považovať za neopodstatnený a absolútne arbitrárny, nereflektujúci zákonnú úpravu a vážnym spôsobom zasahujúci do práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konania, práva na súdnu a inú právnu ochranu a v konečnom dôsledku aj vlastníckeho práva...“*.

Sťažovatelia namietajú aj nevykonanie nimi navrhovaných dôkazov, *„ktorými chceli... preukázať, že v prípade parcely č. 270/2... ide o druh pozemku, na ktorého nájom nie je možné aplikovať príslušné ust. § 1 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z., keďže ako sťažovatelia niekoľkokrát v súdnom konaní poukazovali a na súd apelovali, že na tomto pozemku boli budované stavby aj po 24.6.1991, nejde o poľnohospodársku pôdu a nejde ani o iný pozemok prenechaný na poľnohospodárske účely“*.

Sťažovatelia tiež kritizujú, že *„ani jeden zo súdov vec prejednávajúcich sa v rámci dokazovania nezoberal otázkou /ne/možnosti vydania pozemku sťažovateľom postupom podľa § 12 ods. 4 zákona č. 504/2003 Z. z. Máme za to, že predmetný pozemok sa v skutočnosti vydať nedá, a teda aplikácia postupu v zmysle ust. § 12 zákona č. 504/2003 Z. z. v tomto prípade nie je objektívne možná resp. je absolútne vylúčená.“*

Okresný súd podľa názoru sťažovateľov „svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, nezoberal sa otázkou klasifikácie pôdy na spornej časti pozemku... a dostatočne resp. vôbec sa nevysporiadal s otázkou zastavania týchto pozemkov stavbami odporcu“.

Na podklade citácií odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu sťažovatelia naďalej vyslovujú svoje presvedčenie, že „rozhodnutia okresného súdu ako aj krajského súdu ako súdu odvolacieho spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci...“. V nadväznosti na to aj najvyššiemu súdu vytýkajú, že „nijakým spôsobom neodôvodnil“, prečo vec neposudzoval z hľadiska možného nesprávneho právneho posúdenia merita sporu. Totiž „práve posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho v danom prípade správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, je v tomto prípade mimoriadne dôležité, pretože práve týmto konaním (opomenutím konania) došlo k závažnému porušeniu práva sťažovateľiek, a to práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces..., ako aj práva na rovnosť účastníkov v konaní...“.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn.: 3C/88/2008, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn.: 17Co/24/2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Cdo 198/2014 ako aj rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k.: 17Co/24/2012-388 zo dňa 06.03.2013 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k.: 3C/88/2008-360 zo dňa 26.10.2011 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č.k.: 4 Cdo 198/2014 zo dňa 24.06.2015 došlo k porušeniu práv sťažovateľov (i) práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR, (ii) práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, (iii) práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR a (iv) práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k.: 4 Cdo 198/2014 zo dňa 24.06.2015 sa zrušuje.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k.: 17Co/24/2012-388 zo dňa 06.03.2013 sa zrušuje.

Rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k.: 3C/88/2008-360 zo dňa 26.10.2011 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 EUR s DPH, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Stanislava Jakubčíka, vedený vo [REDAKOVANÉ].

Sťažovatelia doručili ústavnému súdu 27. septembra 2016 „*žiadosť o predbežné prerokovanie veci*“, v ktorej žiadajú „*o iniciovanie predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v primeranej dobe*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Okrem iných sťažovatelia v sťažnosti namietli aj porušenie svojich základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy. V petite svojej sťažnosti zrozumiteľne navrhujú vysloviť, že postupom a rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v označených konaniach *„došlo k porušeniu práv sťažovateľov... práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR“*. Je teda zrejmé, že vo vzťahu k ústavnej norme zakotvenej v čl. 48 ods. 2 ústavy namietajú porušenie dvoch základných práv, a to základného práva na verejné prerokovanie ich vecí, ako aj základného práva na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietahov.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy...

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z odôvodnenia sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia v nej nijako neodôvodňujú porušenie ktoréhokoľvek z dvoch uvedených základných práv. Ani z príloh návrhu na začatie konania, ktoré obsahujú fotokópie namietaných súdnych rozhodnutí

a listinné dôkazy na podporu tvrdenia sťažovateľov a včasnosti ich sťažnosti, nemožno nijako identifikovať dôvody, pre ktoré by malo označenými postupmi a rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu dôjsť k porušeniu dvoch základných práv, ktoré sú právne normované v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ovládané dispozičnou zásadou, ktorá prenáša procesnú zodpovednosť za podobu, v akej sa mu poskytne ústavno-súdna ochrana, na sťažovateľov.

Pri charaktere popísaných formálnych nedostatkov predloženej sťažnosti neprichádza do úvahy eventuálny procesný postup spočívajúci vo výzve právnenému zástupcovi sťažovateľov na odstránenie nedostatkov sťažnosti (§ 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde). Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

V časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľov na verejné prerokovanie ich vecí a základného práva na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy predmetná sťažnosť neobsahuje v predloženej podobe náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje zákon o ústavnom súde, a síce odôvodnenie návrhu na začatie konania, ako ani relevantné dôkazy spôsobilé potvrdiť prípadné skutkové tvrdenia sťažovateľov rozhodujúce pre meritórny postoj ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

K zvyšnej časti sťažnosti

K sťažnosťou napadnutému postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 3 C 88/2008 a jeho rozsudku č. k. 3 C 88/2008-360 z 26. októbra 2011 ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva povinnosť dôsledného uplatňovania princípu subsidiarity jeho právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmito právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovaný ochranu.

Napadnutý postup a rozsudok okresného súdu predstavujú rozhodnutie a postup súdu prvého stupňa, ktoré podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku bolo možné preskúmať v odvolacej fáze občianskeho súdneho konania. Ochrana právam odvolateľov je potom povinný poskytnúť krajský súd ako súd druhého stupňa. Sťažovatelia právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využili, a tak ochranu ich označeným základným právam, ako aj ich právu zaručenému dohovorom poskytoval krajský súd. V tejto časti (namietané porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 C 88/2008 a jeho rozsudkom č. k. 3 C 88/2008-360 z 26. októbra 2011) bolo potrebné preto sťažnosť sťažovateľov odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie o nej.

Pokiaľ ide o sťažovateľmi atakovaný postup krajského súdu v konaní sp. zn. 17 Co 24/2012 a jeho rozsudok č. k. 17 Co 24/2012-388 zo 6. marca 2013, ako aj postup najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 4 Cdo 198/2014 a jeho uznesenie v tomto konaní z 24. júna 2015, časové relácie právoplatnosti tohto rozsudku, napadnutého dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu a doručenia sťažnosti ústavnému súdu naznačujú, že sťažovatelia očakávajú zachovanie lehoty na podanie sťažnosti z dôvodu podaného dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu.

V prípade porušenia základných práv a slobôd uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodnutím odvolacieho súdu v civilnom súdnom konaní ústavný súd preferuje nápravu prostredníctvom využitia inštitútu dovolania. Preto prípadná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podaná súbežne s dovolaním je síce ústavným súdom zásadne odmietnutá ako neprípustná, ale sťažovateľovi sa zachováva lehota na podanie ďalšej sťažnosti proti odvolaciemu rozhodnutiu, ak by dovolací súd vyhodnotil podané dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok) ako procesne neprípustné (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 237/2016 a pod.).

Podmienkou uplatnenia judikovaných názorov ústavného súdu na sťažnosť sťažovateľov je aj zistenie, že ich sťažnosť podaná po odmietnutí ich dovolania najvyšším súdom je podaná včas, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti odmietavého dovolacieho uznesenia. Včasnosť sťažnosti sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu i postupom a uznesením najvyššieho súdu preto ústavný súd posudzoval spoločne.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Okolnosti prejednávanej veci dokazujú, že včasnosť sťažnosti sťažovateľov je na prvý pohľad sporná.

Z fotokópie uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho ústavný súd zistil, že okresný súd na písomnom vyhotovení tohto uznesenia vyznačil ako dátum jeho

právoplatnosti 7. júl 2015. Ak teda sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená osobne 21. októbra 2015, znamenalo by to jej zjavnú oneskorenosť.

Sťažovatelia však v sťažnosti argumentujú, že ich právnej zástupkyňi v konaní pred žalovanými všeobecnými súdmi nebolo predmetné uznesenie najvyššieho súdu doručené 6. júla 2015. Tvrdia, že «o tejto skutočnosti sa [REDAKČIA] dozvedela až na základe informácie od sťažovateľky 1, ktorá dňa 11.09.2015 nahliadla do súdneho spisu vedeného na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn.: 17Co 877/2015 a zistila, že v spise je založená doručka súdnej zásielky s adresátom: [REDAKČIA] a s dátumom prevzatia zásielky dňa 06.07.2015. Táto doručka má preukazovať doručenie zásielky – „3C/88/2008-457 uznesenie NS SR L: 15/7“ vyššie uvedenému adresátovi. Keďže v tomto období, a to konkrétne od 05.07.2015 až do konca mesiaca júl 2015, sa právna zástupkyňa sťažovateľov [REDAKČIA] nachádzala v zahraničí, túto zásielku objektívne nemohla ona osobne prevziať. Vzhľadom na uvedené právna zástupkyňa sťažovateľov [REDAKČIA] obratom listom... požiadala Okresný súd... o opätovná zaslanie Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 198/2014 zo dňa 24.06.2015. Ako v liste uviedla, túto písomnosť pracovníčka pošty pravdepodobne odovzdala neznámej osobe, ktorá nebola oprávnená na prevzatie zásielok adresovaných [REDAKČIA] do vlastných rúk.».

Sťažovatelia vyslovujú názor, podľa ktorého „tým, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou žiadosti [REDAKČIA] vyhovel a Uznesenie Najvyššieho súdu SR... sťažovateľom, resp. ich právnej zástupkyňi opätovne doručoval, pričom k prevzatíu poštovej zásielky právnu zástupkyňou sťažovateľov došlo dňa 08.10.2015, priznal de facto pochybenie pracovníčky pošty pri prvotnom doručovaní“.

Podľa názoru ústavného súdu citovaný názor sťažovateľov je nedôvodný. Za eventuálne pochybenie pošty pri doručovaní súdnych zásielok nemôže niesť zodpovednosť všeobecný súd, ale len poskytovateľ poštových služieb [§ 32 ods. 1 písm. c) a d) v spojení s § 32 ods. 2 písm. f) zákona č. 324/2011 Z. z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Opätovné

doručenie zásielky obsahujúcej napadnuté dovolacie uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno v žiadnom prípade vyhodnotiť ako potvrdenie pochybenia zamestnanca poskytovateľa poštových služieb zo strany okresného súdu. Postup všeobecného súdu v tomto prípade bol iba logickou reakciou na žiadosť právnej zástupkyne účastníkov konania, v ktorej bola stelesnená realizácia práva účastníka konania.

Na dôkaz ich tvrdenia o včasnosti podanej sťažnosti sťažovateľa predložili fotokópiu úradného záznamu spísaného krajským súdom 11. septembra 2015, podľa ktorého bol predmetný súdny spis predložený [REDACTED] (spoločníčka sťažovateľa). Z úradného záznamu vyplýva, že „*boli vyhotovené fotokópie zo súdneho spisu: Doručenka adresovaná [REDACTED] [REDACTED]*“.

Sťažovateľa tiež predložili fotokópiu podania označeného ako „*Žiadosť o znovuzaslanie uznesenia č. 3 C/88/2008-454 NS SR L: 15/7*“. Odosielateľom tohto podania je „[REDACTED], advokátka so sídlom [REDACTED]“, pričom adresátom je okresný súd. V tomto podaní právna zástupkyňa sťažovateľov žiada o opätovné zaslanie „*uznesenia č. 3 C/88/2008-454 NS SR L: 15/7 zaslané mne údajne a doručené dňa 6.7.2015. Toto uznesenie som ja osobne neprevzala, čestne prehlasujem, že podpis o prevzatí tejto písomnosti nie je mojím podpisom. V období od 5. júla 2015 až do konca mesiaca júl 2015 som bola v zahraničí. Pravdepodobne túto písomnosť pracovníčka pošty odovzdala mne neznámej a zároveň neoprávnenej osobe na prevzatie doručenky do vlastných rúk. Ja som sa o tomto rozhodnutí dozvedela až v priebehu mesiaca august od [REDACTED]...*“.

Napokon sťažovateľa obhajobu záveru o včasnosti podania sťažnosti preukazujú aj fotokópiou obálky, v ktorej im krajský súd 8. októbra 2015 mal opätovne doručiť uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

Podľa názoru ústavného súdu ani jeden zo sťažovateľmi predložených dôkazov nie je spôsobilý potvrdiť ich tvrdenie o včasnosti podanej sťažnosti.

Úradný záznam preukazuje iba skutočnosť, že predmetný súdny spis bol spoločníčke sťažovateľa 11. septembra 2015 predložený na štúdium a že si z neho vyhotovila fotokópiu doručky o doručení súdnej zásielky právnej zástupkyňi. Ústavný súd tu poukazuje na zrejmú skutočnosť, že v priebehu niekoľkoročného konania muselo byť právnej zástupkyňi sťažovateľov doručované veľké množstvo rôznych súdnych zásielok. Z obsahu úradného záznamu však nevyplýva ani to, či išlo o doručku týkajúcu sa práve zásielky obsahujúcej odmietavé dovolacie uznesenie najvyššieho súdu. Z hľadiska vzťahu k argumentácii sťažovateľov teda tento dôkaz nemá žiadnu vypovedaciu hodnotu.

Žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľov síce obsahuje informácie korešpondujúce s dôvodmi, na ktorých sťažovatelia vystavali záver o včasnosti sťažnosti (doručenie zásielky 6. júla 2015 neoprávnenej osobe), avšak z obsahu tohto dôkazu nevyplýva, že by žiadosť bola okresnému súdu (tento bol označený ako adresát podania) doručovaná a doručená. Navyše, právna zástupkyňa sťažovateľov ako odosielateľka svoju vedomosť o doručovaní spornej súdnej zásielky v júli 2015 odvádza od informácie, ktorú získala „*v priebehu mesiaca august od* [REDACTED]...“, čo je osoba odlišná od spoločníčky sťažovateľa, ktorá nie v auguste 2015, ale 11. septembra 2015 študovala spis, na základe čoho mala zistiť, že v júli 2015 už súdna zásielka s rozhodnutím najvyššieho súdu bola doručovaná a doručená. Ústavný súd však zdôrazňuje, že aj v prípade, že by sa popísané dve pochybnosti o hodnovernosti predmetného dôkazu podarilo vyvrátiť, nebol by spôsobilý preukázať, že súdna zásielka doručovaná a doručená 6. júla 2015 obsahujúca dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bola v uvedený deň odovzdaná osobe neoprávnenej preberať zásielky určené právnej zástupkyňi sťažovateľov do vlastných rúk.

Tretí predložený dôkaz preukazuje iba skutočnosť, že 5. októbra 2015 bola krajským súdom vypravená zásielka adresovaná právnej zástupkyňi sťažovateľov. Z predloženej fotokópie navyše nevyplýva, čo bolo obsahom tejto zásielky.

Ani pri hodnotení sťažovateľmi predložených dôkazov v ich vzájomných súvislostiach nemožno podľa názoru dospieť k skutkovému záveru, na ktorom zakladajú včasnosť nimi podanej sťažnosti. Vzájomná súvislosť týchto dôkazov (len v prípade, že by

sa už popísané vnútorné rozpory z nich plynúce odstránili, na podporu čoho sťažovateľa žiaden dôkaz nepredložili ani nenavrhl) má vo vzťahu k skutkovému tvrdeniu sťažovateľov len nepriamy, ba minimálny dôkazný význam. Inak povedané, dôkazy, ktoré sťažovateľa predložili, nie sú spôsobilé dostatočne spoľahlivo vyvrátiť fakt o účinnom doručení zásielky okresného súdu obsahujúcej odmietavé dovolacie uznesenie najvyššieho súdu 6. júla 2015.

Sťažovateľa totiž nespochybňujú skutočnosť, že obsahom zásielky doručovanej v júli 2015 bolo dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, ani skutočnosť, že doručenie tejto zásielky je vykázané požadovaným spôsobom. Ak sa im v týchto okolnostiach nepodarilo účinne preukázať, že sporná „júlová“ zásielka bola doručená neoprávnenej osobe, potom ústavný súd nemôže spochybňovať vyznačenie právoplatnosti odmietavého dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu (sp. zn. 4 Cdo 198/2014 z 24. júna 2015) k 7. júlu 2015.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie ich označených základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 17 Co 24/2012 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 24/2012-388 zo 6. marca 2013, ako i postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 4 Cdo 198/2014 a jeho uznesením z 24. júna 2015 v tomto konaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov formulovanými v sťažnostnom petite, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017